

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JEFFERY DEAVER

PE MUCHIE DE CUȚIT

UN ROMAN CU LINCOLN RHYME

I

SÂMBĂȚĂ, 13 MARTIE

PLOTAREA

CAPITOLUL 1

— E un loc sigur?
Bărbatul se gândi preț de o clipă.

— Sigur? De ce nu ar fi sigur?

— Zic și eu. E cam pustiu.

Femeia privi în jur pe holul slab luminat și sărăcăcios, spre linoleumul care acoperea pardoseala și care era atât de uzat, încât părea să fi fost frecat cu șmirghelul. Erau singuri pe hol, în fața ascensorului. Clădirea se afla exact în mijlocul Districtului Diamantelor din centrul Manhattanului. Pentru că era sâmbătă, adică sabatul ebraic, numeroase magazine și companii erau închise. Auzi vântul de martie suierând și gemând.

William, logodnicul ei, îi spuse:

— Cred că suntem bine. Doar ușor băntuiți.

Femeia zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru rapid.

Pustiu, într-adevăr, se gândi William. Și mohorât. Tipic birourilor centrale construite în anii... cine știe? Treizeci? Patruzeci? Dar deloc nesigur.

Deși nu prea eficient. Unde era ascensorul ăla? Fir-ar să fie!

— Nu-ți face griji, îi zise logodnicei lui. Nu se compară cu sudul Bronxului.

Anna îl muștră ușor:

– Nu ai fost niciodată în sudul Bronxului.

– Ba am fost la un meci al celor de la Yankees.

În realitate, făcuse cândva naveta *prin* sudul Bronxului, ba chiar vreme de câțiva ani. Dar nu îi menționează asta.

Din spatele ușilor metalice și groase ale ascensorului se auziră scrâșnetul angrenajului și scripetii trăgând. O coloană sonoră din scârțâituri și scâncete.

Ascensorul. Ce-i drept, era posibil ca *ascensorul* să nu fie deloc sigur. Dar șansele să o convingă pe Anna să urce trei etaje erau practic inexistente. Logodnica lui, blondă și drăguță, cu umeri lați, era într-o condiție fizică grozavă, mulțumită sălii de sport pe care o frecventa și obsesiei ei pentru brățara Fitbit de un roșu diavolesc. Nu se strâmba în felul acela minunat, tipic ei, din cauza efortului, ci pentru că, așa cum îi explicase cândva, fetele nu urcau pe scări în astfel de clădiri.

Nici măcar atunci când aveau de îndeplinit sarcini care le făceau fericite.

Spiritul ei practic își își capul... din nou.

– Ești sigur că e o idee bună, Billy?

Era pregătit.

– Bineînțeles că da.

– E atât de scump!

Într-adevăr, era. Dar William își făcuse temele și știa că obținea un articol de calitate pentru șaisprezece mii de dolari. Piatra pe care domnul Patel avea să o monteze în aur alb pentru degetul frumuseț al Annei era un diamant de 1,5 carate, cu tăietură de tip prințesă, gradul F, ceea ce însemna că era practic incolor, foarte apropiat de gradul ideal, adică D. Piatra era clasificată ca fiind aproape fără defecte, IF, adică prezenta doar câteva defecte minore (domnul Patel îi

explicase că se numeau „incluziuni”) pe care doar un expert le putea detecta, sub lupă. Nu era perfect și nu era uriaș, dar era o bucată de carbon splendidă, care, privită prin lupa domnului Patel, îți tăia răsuflarea.

Și cel mai important era că Annei îi plăcea la nebunie.

William fu cât pe ce să-i spună că o dată în viață te căsătoreai, dar slavă Domnului că nu o făcu. Pentru că, deși era adevărat în cazul ei, nu era și în al lui. Pe Anna nu o deranja trecutul lui – sau cel puțin nu *părea* deranjată –, dar era mai bine să nu deschidă subiectul (așa că nu pomenea cei cinci ani în care făcuse naveta spre Westchester).

Unde naiba era ascensorul?

William Sloane apăsă din nou butonul, deși acesta era deja luminat. Apoi răsău amândoi de gestul lui inutil.

Ușa dinspre stradă, aflată în spatele lor, se deschise și intră un bărbat. La început, fu doar o umbră în lumina care pătrundea prin geamul soios al ușii. Preț de o clipă, William se simți neliniștit.

E un loc sigur?...

Poate că o liniștise puțin prea devreme. Peste câteva minute, el și Anna aveau să iasă cu o bijuterie pe degetul ei, care valora cât un avans pentru o casă. Privi în jur și se îngrijoră când văzu că nu existau camere de luat vederi.

Dar bărbatul se apropie de ei și le zâmbi plăcut, dând din cap, apoi începu din nou să își citească mesajele de pe telefon. Era palid și purta o jachetă întunecată și o căciulă tricotată lungă, ca o șosetă, pe cap, iar în mână cu telefonul avea o pereche de mănuși tricotate – toate accesoriile păreau necesare în ziua aceea de martie neobișnuit de rece. Avea cu el și o servietă diplomat. Probabil că lucra în clădire... Sau poate că și el venise să ridice un inel pentru logodnica *lui*, tot de la Patel. Nu reprezenta o amenințare la adresa lor.

Totuși, William, la rândul lui un client al sălilor de sport și pasionat de Fitbit, era în formă maximă și ar fi putut doborî un ins de mărimea lui. Era o fantezie, se gândi el, pe care orice bărbat o avea din când în când.

În sfârșit sosi și ascensorul, iar ușile se deschiseră scâncind. Bărbatul le făcu semn să intre primii.

– Pofțiți, spuse el cu accent.

William nu reuși să își dea seama de naționalitatea lui.

– Mulțumim, îi răspunse Anna.

Bărbatul încuviință din cap.

La etajul al treilea ușa se deschise, iar bărbatul le făcu din nou semn cu palma să iasă primii. William încuviință la rândul lui, apoi el și Anna se îndreptară spre Patel Designs, care se afla la capătul holului lung și întunecos.

Jatin Patel era un bărbat interesant, imigrant din Surat, din vestul Indiei, care era centrul de șlefuire a diamantelor din țara aceea și, acum, din întreaga lume. Cu câteva săptămâni în urmă, când veniseră aici ca să plaseze comanda, Patel le povestise cum majoritatea diamantelor de calitate nestematelor erau șlefuite acolo, în fabrici minuscule ca niște clădiri de apartamente, încinse și murdare, foarte prost ventilate, pe care oamenii le numeau camere ale căldărilor. Doar cele mai bune diamante mai erau tăiate în New York, în Antwerpen sau în Israel. Datorită îndemânării lui, se ridicase deasupra gloatei de tăietori, care număra câteva mii doar în Surat, și reușise să economisească suficienți bani ca să vină în Statele Unite ale Americii și să deschidă un magazin.

Vindea bijuterii și diamante cu amănuntul, de exemplu viitorilor soți Sloane, dar era cunoscut îndeosebi pentru că tăia diamante exclusiviste din pietre brute.

La prima lor vizită, William fusese fascinat să afle despre comerțul cu diamante și despre faptul că, din când în când,

Patel devenea reticent și deturna subiectul de la întrebările nevinovate pe care i le adresa William. Presupunea că lumea diamantelor era un loc umbros și secretos din multe puncte de vedere. De exemplu, diamantele însăngerate, cele extrase în Africa de șefi ai grupărilor armate și de teroriști, care foloseau profiturile pentru a-și finanța delictele îngrozitoare. (Diamantul de tip prințesă pe care îl cumpăra William venea însoțit de garanția că fusese extras într-o manieră etică. William însă nu putea să nu se întrebe cât de adevărat era acest lucru. La urma urmei, oare acel broccoli pe care îl gătise cu o seară în urmă la abur era într-adevăr organic, așa cum promitea plăcuța de la magazin?)

Era conștient că bărbatul care îi însoțise în ascensor se opriese la o ușă dinaintea celei a magazinului lui Patel și suna acum la interfon.

Deci totul era în regulă.

William se mustră în sinea lui pentru că fusese îngrijorat și apăsă butonul pentru firma Patel Designs. Prin difuzor se auzi o voce:

– Da? Cine e? Domnul Sloane?

– Da, noi suntem.

Se auzi un clinchet al ușii și intrară.

Exact în clipa aceea, lui William Sloane îi veni în minte un gând. Așa cum se întâmpla în numeroase clădiri vechi, toate ușile firmelor de pe palier aveau module de supralumină montate deasupra, adică panouri de sticlă orizontale. În cazul de față, acestea erau acoperite cu bare groase, din motive de securitate. Cel situat deasupra ușii lui Patel strălucea, semn că era luminat dinspre interior. Dar modulul de alături, cel la care se opriese bărbatul din ascensor, era întunecat.

Firma aceea era închisă.

Nu!

În urma lor se auziră pași rapizi și, icnind, William se răsuci și îl văzu pe bărbat, acum cu fața acoperită de o mască de schi, îndreptându-se în fugă spre ei. Îi îmbrânci în încăperea mică, unde Patel se afla în spatele unei tejghele. Intrusul se mișcă atât de rapid, încât o trânti pe Anna la pământ. Femeia tipă. William se răsuci, dar încremeni când îl văzu pe bărbat îndreptând pistolul spre el... Un pistol negru.

– Hristoase, nu! Te rog!

În pofida vârstei și a burduhanului lui, Jatin Patel se ridică rapid și încercă să ajungă la ceea ce era probabil un buton de alarmă. Însă nu reuși să se apropie câtuși de puțin de el. Individul se năpusti spre el, se aplecă peste tejghea și îl izbi cu pistolul în față. Se auzi un răpăit îngrozitor și William auzi osul frângându-se în urma impactului.

Negustorul de diamante tipă. Patel, care de felul lui era mai nisipiu la față, deveni și mai pământiu.

– Uite ce e, zise William, îți pot da bani. Poți lua inelul nostru.

– Ia-l! zise Anna. Apoi se întoarse spre Patel: Dați-i inelul! Dați-i orice vrea!

Bărbatul își trase în spate mâna înmănușată și, ținând în continuare strâns pistolul, îl izbi din nou pe Patel în față – și apoi încă o dată. Patel tipă și îl imploră să se oprească, apoi se prăbuși neajutorat, bolborosind:

– Îți pot face rost de bani! Mulți bani! Orice vrei! Te rog, oprește-te!

– Lasă-l în pace! strigă Anna.

– Liniște!

Bărbatul privi prin încăperea și se uită rapid spre tavan. O cameră de supraveghere era îndreptată spre ei. Apoi ceretă tejgheaua, biroul din spatele ei și câteva încăperi întunecate din spate.

Ținând o mână îndreptată spre bărbatul înarmat, cu palma în afară, ca să-l asigure că nu era o amenințare pentru el, William se apropie de Anna. O cuprinse cu brațul pe după talie și o ajută să se ridice, simțind-o cum tremură.

Hoțul smulse un cablu electric de pe perete, apoi scoase un cutter din buzunar și îi împinse lama în afară cu degetul mare. Lăsă pistolul din mână și tăie cablul în două bucăți lungi. Îi înmână una Annei.

– Leagă-i mâinile, zise el, dând din cap spre William.

Din nou accentul acela. Să fi fost oare european? Scandinav?

– Fă-o, îi spuse William cu blândețe. E în regulă, adăugă el în șoaptă. Ar fi putut să ne împuște. Nu vrea să o facă. Leagă-mi mâinile!

– Strâns.

– Da, așa va face.

Anna îl legă, cu mâini tremurânde.

– Întinde-te!

William se lăsă ușor în jos, pe podea.

Bineînțeles că hoțul trebuia să scape mai întâi de principala amenințare, adică de el. Apoi, aruncând o privire înspre Patel, hoțul îi legă Annei mâinile și o îmbrânci pe podea, lângă William, spate în spate cu el.

Un gând înfiorător, rece ca un pârau iarna, îl străbătu pe William. Își dădu seama că intrusul își trăsese masca pe față înainte să intre în magazin, ca să își ascundă chipul de camerele de supraveghere.

Dar nu o purtase înainte de asta. Pentru că avusese nevoie de clienți care să-l ajute să intre în firma lui Patel. Probabil că așteptase un cuplu pe care să-l urmărească spre o firmă care să pară numai bună de jefuit.

Camera de supraveghere din magazinul lui Patel nu avea să îi înregistreze trăsăturile.

Dar el și Anna l-ar fi putut descrie.

Iar asta însemna un singur lucru: hoțul îi legase ca să nu riposteze când avea să-i ucidă.

Bărbatul se apropie de ei, stând acum deasupra lor, și privi în jos.

– Uite ce e, te rog...

– Șșșșt...

William se rugă în gând: „Dacă e să ne ucidă, atunci să ne împuște. Măcar va fi rapid, fără durere“. Își lăsă capul mult pe spate și reuși să arunce o privire în jur. Și văzu că bărbatul își abandonase pistolul pe teighea.

Ucigașul se ghemui deasupra lor, ținând strâns cuțitul în mână.

William încă era cu spatele la Anna și, suspinând, își întinse cât putu de tare mâna, găsind-o pe a ei. Se întreba dacă nu cumva era mâna ei stângă și dacă degetul pe care îl mângâia acum era cel pe care aproape că îi pusese diamantul de 1,5 carate, cu tăietură tip prințesă, cu mici imperfecțiuni și aproape incolor.

CAPITOLUL 2

Așa se derula viața lui.

Ziua aceea era cât se poate de tipică. Se trezise la ora șase deși era sâmbătă – absolut de necrezut? Își ajutase mama să golească toate rafturile din cămară și din bucătărie, ca să le curețe și să schimbe folia de pe rafturi. Apoi spălase mașina... într-o zi umedă și mohorâtă! Își îmbrățișase mama și tatăl, apoi luase trenul din Queens până în Brooklyn, ca să îndeplinească o sarcină pentru domnul Patel.

Apoi luase un alt tren spre Manhattan, ca să se apuce de șlefuit nestematele care îl așteptau. Acum se afla în trenul care se îndrepta legănat spre nord.

Sâmbăta. Când toată lumea servea câte o gustare sau ieșea la teatru sau la film... sau la muzeu.

Sau într-o galerie de artă.

Ce situație nedreaptă!

O, dar să uităm de divertisment! Vimal Lahori s-ar fi simțit foarte bine, ba chiar *ar fi preferat* să se afle în pivnița umedă a casei familiei lui din Queens.

Doar că nu era o opțiune pentru el.

Își strânse mai tare pe el jacheta de lână de un gri-închis, legănându-se în ritmul blând al căii ferate subterane. Tânărul de douăzeci și doi de ani era slab și nu foarte înalt. Ajunsesese la înălțimea de un metru și șaizeci și opt de centimetri

în școala elementară și își întrecuse colegii băieți timp de vreo doi ani, până când îl ajunseseră din urmă sau chiar îl eclipsaseră în cele din urmă. Totuși, datorită tendinței etnice a liceului pe care îl frecventase, în care fuseseră mai multe nume de persoane latine și est- sau sud-asiatice decât de persoane de culoare sau anglo-americane, nu fusese chiar atât de mărunțel ca alții. Asta nu însemna că nu-i dăduse sângele de câteva ori, deși motivul pentru cea mai severă bătaie încasată fusese faptul că familia lui imigrase din Cașmir, regiunea revendicată de rivalii învecinați, India și Pakistan. Vimal era, credea el, singurul băiat care fusese bătut pentru o dispută de frontieră (în mod ironic, de doi elevi deșirați din clasa a douăsprezecea, ale căror religii – unul era musulman și celălalt, hindus – ar fi trebuit să îi facă *pe ei* să fie inamici de moarte).

Rănille însă fuseseră minore și conflictul fusese uitat repede, în mare parte pentru că Vimal nu era câtuși de puțin un locuitor al Cașmirului (nici măcar nu știa sigur unde se aflau granițele patriei lui ancestrale). Mai important însă fusese faptul că se putea mișca pe terenul de fotbal ca o albină ce zbârnâie din floare în floare; iar controlul mingii e oricând mai tare decât geopolitica.

Trenul se apropie de stația de pe strada 42. Roțile scoaseră un sunet strident și mirosul afumat de sare pătrunse în vagon. Vimal desfăcu și privi în punga de hârtie pe care o ținea în mână. Conținea șase pietre. Scoase una dintre ele, o bucată cam cât pumnul lui. Era colorată în nuanțe de gri și verde-închis, striată cu cristale. Unul dintre capete era plat și crăpat, iar celălalt, rotunjit. Orice piatră de pe pământ, mare sau mică, putea fi transformată în altceva și, cu puțină gândire și răbdare, artistul putea vedea ce ar fi trebuit să devină. Dar în cazul acesteia era evident. Vimal văzu numaidecât o

pasăre, cu aripile lipite de corp și cu capul aplecat, ca să alunge frigul. Ar fi putut tăia o variantă brută a creaturii într-o singură zi.

Doar că nu în ziua aceea.

Atunci trebuia să muncească. Domnul Patel era un om foarte talentat. Un geniu, ar fi spus mulți, iar Vimal știa că așa era. Și, probabil din pricina genialității lui, domnul Patel știa și să distribuie sarcini. Vimal avea de finalizat lucrarea pentru Abington. Patru bucăți de piatră, de circa trei carate fiecare. Știa cu siguranță că avea să îi ia cam opt ore, iar bătrânul, care avea cincizeci și cinci de ani, avea să petreacă mai multe momente chinuitoare examinându-i eforturile sub lupă. Apoi avea să-l pună să facă modificări. Și tot așa.

La nesfârșit...

Ușile metroului se deschiseră, iar Vimal vârî *Pasăre solitară, ianuarie* – numele pe care i-l dăduse sculpturii ce nu avea să devină vreodată realitate – înapoi în punga de hârtie. Coborî pe peron și urcă spre stradă. Măcar era sâmbătă și, întrucât multe dintre magazinele ortodoxe erau închise, Districtul Diamantelor avea să fie mai liniștit decât în zilele lucrătoare, mai ales cu vremea urâtă de martie de afară. Forfota din cartier îl scotea din minți uneori.

Din instinct, de cum coti pe strada 47, Vimal deveni precaut, așa cum se întâmpla cam cu toate sutele de angajați de aici, un loc în care numeroși proprietari erau reticenți în a-și face reclamă prea abitir. Într-adevăr, multe dintre denumirile magazinelor și ale firmelor conțineau cuvinte precum „bijutieri“, „diamante“ și „nestemate“, dar operațiile exclusive și cei câțiva tăietori de diamante importanți care mai rămăseseră în oraș aveau tendința de-a opta pentru denumiri precum „Descoperirile lui Elijah“, „Garanție vestică“ și „Specialități stilistice“.